

Arrest

nr. 311 393 van 14 augustus 2024
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 maart 2022 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in, kwam op 14 maart 2022 toe op het Belgische grondgebied, en diende op 18 maart 2022 alhier een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 11 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 13 december 2022 maakte de gemachtigde van de staatssecretaris het dossier wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn vervat in de bijlage 26^{quater} alsnog over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 22 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 28 augustus 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Walaytho, in het district Kuzkunar, in de provincie Nangarhar. U verhuisde kort na uw geboorte naar het naburig dorp Qala-e-Jungal waar u tot aan uw vertrek verbleef. Uw vader heeft zo’n 16 à 17 jaar lang voor het leger gewerkt. Zijn laatste positie was hoofd van voorzieningen. Hij is omgekomen bij een bomaanslag door de taliban op 23/3/1399 (omgerekend 12 juni 2020).

De problemen van uw familie begonnen toen uw vader een dreigetelefoon kreeg van de taliban. Daarin werd gezegd dat hij moest stoppen met zijn job. Hij weigerde te luisteren. Zo’n vier maanden later werd hij slachtoffer van een bomaanslag door de taliban toen hij de begrafenis van een lokale politiecommandant bijwoonde. Zo’n 20 dagen na de dood van uw vader kreeg u telefoon van de taliban. Ze zeiden dat ze uw vader naar de hel hebben gestuurd en dat u zich moest aansluiten bij hun. Zo niet zou u hetzelfde lot ondergaan als uw vader. Een kleine zes maand later kreeg u een dreigbrief van de taliban. Hierin stond dezelfde boodschap. Zo’n anderhalve tot twee maand later werd u opnieuw opgebeld. De taliban zeiden dat het uw laatste waarschuwing was en dat als u zich niet bij hen zou aansluiten, de dood zou volgen. U bleef nog lange tijd in Afghanistan, ongeveer een zevental maanden, en besloot te vertrekken na de machtsovername.

U verliet Afghanistan op 17 augustus 2021 en bereikte België op 14 maart 2022. Vier dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw familie verhuisde naar het huis van uw maternale oom op zo’n 15 à 20 minuten rijden van het oude huis. Twee of drie maanden voor het persoonlijk onderhoud kwamen de taliban langs omdat ze informatie hadden ontvangen dat u in het huis aanwezig was. Ze doorzochten het huis zonder succes en gingen weer weg. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, een wapenvergunning van uw vader, werkdocumenten van uw vader, foto’s van uw vader en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maakt u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk.

Er dient ten eerste worden opgemerkt dat uw kennis over de werkzaamheden van uw vader bij het leger bijzonder vaag en ontoereikend bleken te zijn. Dit roept ernstige vraagtekens op bij de waarachtigheid van uw verklaringen hierover. Hoewel niet van u kan verwacht worden dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker omdat zijn werk aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Zo kon u enkel zeggen dat hij 16 of 17 jaar lang voor het ministerie van defensie heeft gewerkt en dit in korps 201 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22.06.2023 (verder NPO), p.7). Ook verklaarde u dat hij kolonel was (NPO, p.7). De laatste zeven of acht jaar was hij ‘chief of facilities’ en was hij dus verantwoordelijk voor de voorzieningen in de west-zone, wat Nangarhar, Kunar, Nuristan en Laghman inhield (NPO, p.6-7). Gevraagd om meer te vertellen over de inhoud, zei u dat hij die job uitvoerde en niet u en voegde u nog toe hij moest toezien dat overheidsgrond behouden bleef, zodat niemand anders het kan gebruiken of nemen (NPO, p.7). Wanneer u dan om meer uitleg werd gevraagd, herhaalde u dat hij die job deed en dat u niet meer details weet (NPO, p.7). Gevraagd om meer informatie over vorige posities, zei u dat u klein was en hier dus niets over weet (NPO, p.7). Ook over collega’s bleef uw kennis beperkt. Zo kon u enkel zijn chauffeur noemen en zei u dat zijn collega’s altijd veranderden en dat u dus geen namen kende (NPO, p.7). Gevraagd hoe vaak uw vader thuis kwam, zei u dat dit dagelijks was (NPO, p.7). Wanneer u dan werd gevraagd of hij dan niets over zijn job vertelde, aangezien u hem dagelijks zag, zei u dat hij niets zei en dat hij om 8 uur vertrok en om 16 uur terugkwam en dat u dus geen tijd had om daarover te praten (NPO, p.7). Gevraagd wat u bedoelt met “geen tijd”, zei u dat hij het druk had en dat zijn lijfwachten en gasten bij hem waren wanneer hij terugkwam (NPO, p.7). Het is opmerkelijk dat u uw vader elke dag zag, maar dan zo weinig kan vertellen over zijn job. Ook is het opvallend dat u zich niet hebt geïnformeerd bij uw moeder of andere familieleden (NPO, p.8).

Verder kon u weinig kwijt over de door u voorgelegde documenten. Zo legde u een badge voor waarop staat dat uw vader deel was van het "Commanders' Incentive Program". Gevraagd wat dit betekent, kon u niet antwoorden (NPO, p.10). Ook staat er op de badge in welke unit uw vader zat, maar ook hierover kon u niets over vertellen (NPO, p.10). Ook legde u een certificaat voor waarop staat dat uw vader een Business Management training heeft gevolgd. Gevraagd waarom hij dat gevolgd heeft, zei u gewoon dat hij die opleiding heeft gevolgd, zonder enige verdere specificering (NPO, p.11). Verder is het opmerkelijk dat u een pensioenkaart voorlegde, maar dan wel verklaart dat uw vader niet op pensioen was (NPO, p.13). Hierover verklaarde u dat het een kaart was uitgegeven door de overheid om te gebruiken mocht u gearresteerd worden door de taliban. Zo kon uw vader bewijzen dat hij al op pensioen was (NPO, p.13). Hierover doorgevraagd, zei u dat de overheid dit voor uw vader had gemaakt aangezien hij een hoge functie had en al veel dreig telefoons had gekregen (NPO, p.13). Er werd hem aangeraden die kaart te tonen mocht hij de taliban tegenkomen en ze iets zouden vragen (NPO, p.13). Het is moeilijk te geloven dat het tonen van een pensioenkaart de taliban zouden stoppen een (oud-)kolonel te arresteren of lastig te vallen, alsook dat de overheid pensioenkaarten zouden laten drukken met deze reden.

Daarnaast legt u enkele werkfoto's voor van uw vader. Gevraagd wie de andere persoon op de zwart-wit foto is, kan u enkel vertellen dat hij een buitenlander is van een onbekend land (NPO, p. 12).

Er dient opgemerkt dat de werkdocumenten en -foto's van uw vader an sich onvoldoende zijn om het profiel van uw vader en uw problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en -foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of uw vader de persoon op de certificaten en foto's is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Gevraagd of u foto's heeft waarop u te zien bent met uw vader, antwoordt u dat er foto's van jullie beiden stonden op de gsm van uw vader en u, maar dat beide gsm's verloren zijn gegaan (NPO, p. 12). Het is opvallend dat u wel meerdere werkfoto's van uw vader kunt voorleggen, maar u geen enkele familiefoto meer bezit.

Voorgaande toont aan dat u het profiel van uw vader als overheidsmedewerker niet aannemelijk maakt.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging van uw vader. Zo legde u uit dat uw vader een paar dreig telefoons kreeg waarin werd gezegd dat hij moest stoppen met zijn job (NPO, p.12). Gevraagd wanneer uw vader de eerste dreig telefoon kreeg, antwoordde u dat hij vier maanden voor zijn dood werd gecontacteerd (NPO, p.13). Gepolst naar het aantal telefoons dat uw vader zou hebben ontvangen, zei u dat u alleen weet hebt van de laatste telefoon (NPO, p.14). U voegde er nog bij toe dat u klein was en dat u niet weet wat hij nog heeft meegemaakt (NPO, p.14). Wanneer u dan gevraagd werd of uw vader nog telefoons heeft ontvangen na die ene zo'n vier maanden voor zijn dood, antwoordt u dat er tussenin niets gebeurde (NPO, p.14). Geconfronteerd met het feit dat u ervoor zei dat hij een paar keer gecontacteerd is geweest, herhaalde u uw antwoord en zei u dat u alleen kennis heeft over één telefoon en dat hij er misschien meerdere heeft gekregen, maar dat u dat niet weet (NPO, p.14). De vaststelling dat u tot driemaal toe verklaarde dat uw vader meerdere telefoons heeft ontvangen om hierna iets anders te verklaren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover (NPO, p.12 en NPO, p.13). Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de bomaanslag op de begrafenis van S.(...) A.(...) door de taliban is uitgevoerd met als hoofddoelwit uw vader. Er dient ten eerste te worden opgemerkt dat u tweemaal de foute datum hebt gegeven. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat dit gebeurd was op 24/02/1399 (omgerekend 13 mei 2020) (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud corrigeerde u deze datum naar 23/03/1399 (12 juni 2020) (NPO, p.4). Opzoekwerk, toegevoegd aan de blauwe map, toont dat de zelfmoordaanslag op de begrafenis op 12 mei 2020 is gebeurd en dat dit deel was van een serie van aanvallen in mei van dat jaar. Gevraagd door wie de aanslag werd gepleegd, verwees u resoluut naar de taliban (NPO, p.15). Wanneer u dan werd gevraagd of de bom enkel voor uw vader werd geplaatst, zei u dat het hoofddoel uw vader was en dat ze een mogelijkheid zochten om hem te vermoorden (NPO, p.15). Dit is moeilijk te geloven. Berichten over de aanslag meldde dat de Islamic State of Iraq and the Levant – Khorsasan Province (ISIL-KP) de aanslag op de begrafenis via de Telegram berichtenapp hebben opgeëist. Dat ISIL-KP hier achter zit wordt betwist door enkele Afghaanse officials. Hoe dan ook, dat de taliban deze aanslag hebben uitgevoerd met als hoofddoel het doden van uw vader kan niet worden geloofd.

Wat betreft de door u voorgelegde begrafenisfoto's van uw vader dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder kunnen uw verklaringen omtrent uw eigen vervolgingsfeiten niet geloofd worden. Zo verklaarde u dat u 20 dagen na de dood van uw vader een dreig telefoon kreeg. Daarin introduceerden ze zichzelf als het Islamitisch Emiraat en zeiden ze dat ze uw vader naar de hel hadden gestuurd omwille van zijn werk voor de ongelovigen (NPO, p.15). Ze voegden er aan toe dat ze wilden dat u zou werken met hen en dat u anders dezelfde straf zou wachten (NPO, p.16). Gevraagd waarom de taliban zou willen dat u met hen zou werken, antwoordde u dat u hetzelfde pad zou bewandelen als uw vader en dus ook actief zou worden in het leger (NPO, p.16). Gevraagd hoe de taliban wisten dat u dat wilde doen, antwoordde u dat uw vader in het leger was en dat u dat ook wilde. Ook zei u dat ze uw vader veel hebben bedreigd tijdens zijn loopbaan en dat hij

altijd weigerde. U voegde nog toe dat ze wisten dat u het pad van uw vader zou bewandelen (NPO, p.16). Hier dient te worden opgemerkt dat wanneer u werd gevraagd uit te weiden over de vele bedreigingen dat uw vader had ontvangen tijdens zijn tewerkstelling, u enkel zei weet te hebben van de ene telefoon en dat er ervoor misschien nog zaken waren gebeurd, maar dat u hier niets over kan vertellen (NPO, p.17). Dat u verklaart dat uw vader veel bedreigd is geweest tijdens zijn tewerkstelling, maar dit dan totaal niet kan staven doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Voorts is het opmerkelijk dat u verklaarde dat de taliban op de hoogte waren van uw plannen om bij het Afghaans leger te gaan, maar dat u hier dan inconsistente verklaringen over aflegt. Zo verklaarde u dat de taliban hiervan op de hoogte waren omdat wanneer u in het dorp met mensen praatte, u hen zei dat u geïnteresseerd was om in het leger te gaan, aangezien u dat 'tegen iedereen' zei (NPO, p.16). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vrij onvoorzichtig gedrag is om aan iedereen in het dorp, ook diegenen met banden met de taliban, te gaan rondbazuinen dat u graag in het leger wil, zei u dat er op dat moment overheidscontrole was en dat uw vader zes lijfwachten had en u zelf niet bang was. Ook voegde u eraan toe dat u soms zei tegen uw vrienden dat u naar het leger zou gaan mocht god het willen en dat u dit niet zei op dagelijkse basis, maar dat u het soms zei wanneer u met uw vrienden was (NPO, p.17). Gevraagd of u dan denkt dat uw vrienden het hebben gezegd tegen de taliban, zei u dat u dit niet wist, maar dat het mogelijk was (NPO, p.17). Dat u eerst stelt aan iedereen in het dorp verklaard te hebben bij het leger te willen gaan om dit dan te veranderen naar het sporadisch vermelden tegen vrienden nadat u wordt geconfronteerd met onlogisch gedrag doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Ook is het weinig logisch dat de taliban u, zoon van een kolonel die ze net hebben vermoord, zouden willen rekruteren. Ze nemen hier namelijk een enorm risico mee aangezien het geenszins kan worden uitgesloten dat dergelijke rekruten allerm minst loyaal zouden zijn aan de taliban en zelfs in staat zouden kunnen zijn om de operaties van die beweging te saboteren. Bovendien is het veel moeilijker om iemand die van thuis uit overheidsgezind is te overtuigen van het voeren van jihad. Hiermee geconfronteerd, zei u dat ze u vroegen om hen te vervollijken en dat ze dit deden met geweld (NPO, p.17). Hierover doorgevraagd, zei u dat de taliban mensen geen zaken uit eigen keuze laten doen en dat ze u eerst zeggen bepaalde zaken te doen en als u dan niet luistert, ze het dan met geweld vragen (NPO, p.17). Gevraagd of u andere jongens kent die met geweld zijn gerekruteerd, zei u van niet (NPO, p.17). Gevraagd of u het vaker voorviel dat zonen van mensen die voor de overheid werkten werden bedreigd en gerekruteerd, zei u dat het niet gebeurd was in uw dorp en omringende dorpen en dat ze enkel 's nachts kwamen om mensen te vermoorden (NPO, p.17). Wanneer u dan gevraagd werd of dit dan gebeurd was in uw dorp, zei u dat dit niet het geval was, maar dat men zo'n dingen hoort in Afghanistan (NPO, p.17). Dat u verklaringen aflegt over de algemene werkwijze van de taliban, om erna te moeten toegeven dat deze enkel van horen zeggen zijn en u deze niet kan staven doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er tenslotte op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Verder is uw gedrag na de dreigtelefoon van de taliban opmerkelijk te noemen. Gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen nam, zei u dat u de eerste telefoon niet serieus nam en dat u dacht dat ze u wel niets zouden doen (NPO, p.17). Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u de telefoon niet serieus nam aangezien uw vader gedood werd relatief kort nadat hij zelf werd getelefoneerd door de taliban, zei u dat u pas bezorgd werd na de dreigbrief waar het Islamitisch Emiraat werd geschreven en gestempeld (NPO, p.18). Het is opmerkelijk dat u zich ervoor geen zorgen maakte, aangezien u verklaarde dat de taliban tijdens

het telefoongesprek duidelijk aangaven dat ze u dezelfde straf zouden geven als uw vader, mocht u niet voor hen komen werken (NPO, p.16). Dat u deze dreiging niet serieus neemt, zo'n kleine drie weken nadat uw vader werd vermoord na een gelijkaardig telefoontje, is zeer opmerkelijk. Er dient te worden geconcludeerd dat het door u vertoonde gedrag moeilijk in overeenstemming valt te brengen met uw vrees voor de taliban en dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat de dreigbrief betreft dient opgemerkt dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Voorts is het gedrag gesteld door de taliban ook opmerkelijk te noemen. Zo werd u 20 dagen na de dood van uw vader getelefoneerd, kreeg u vijfeneenhalf maanden later een dreigbrief en werd u dan anderhalf tot twee maanden later opnieuw gecontacteerd via de telefoon (NPO, p.12 en NPO, p.18). In dat telefoongesprek werd er opnieuw herhaald dat u zich moest aansluiten bij de taliban en dat als u dit niet zou doen, ze u zouden vermoorden. Ook zeiden ze dat het uw laatste waarschuwing zou zijn (NPO, p.18). Gevraagd wat er hierna nog gebeurd is, zei u dat u nog lange tijd in Afghanistan bent gebleven en dat u dan twee dagen na de val van de overheid bent vertrokken (NPO, p.18). Geconfronteerd met de vaststelling dat het vreemd is dat de taliban u een laatste waarschuwing geven, maar dat u dan toch nog zo'n zevental maanden thuis kon blijven wonen, zei u dat ze op dat moment niet naar u konden komen, aangezien uw dorp in handen was van de voormalige overheid (NPO, p.18). Het is vreemd dat de taliban u tot driemaal toe contacteren, waarbij ze de laatste keer zeggen dat het een laatste waarschuwing is, en dreigen u te vermoorden mits u zich niet aansluit, maar hier dan wel verder niets mee doen.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw persoonlijke situatie sinds uw vertrek uit Afghanistan vaag zijn. Ondanks regelmatige contacten met uw familie in Afghanistan (NPO, p. 8) vermeldt u geen enkel concreet element dat bewijst dat u op dit ogenblik wordt gezocht. U verklaart enkel dat de taliban zo'n twee à drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS eenmalig een huiszoeking hebben gedaan om u te lokaliseren maar u kunt geen informatie over de identiteit van die personen geven, zelfs niet toen ze u kwamen halen. Hoewel het gaat om elementen die op een gegeven moment werden aangebracht door een van uw familieleden vermeldt u geen enkel concreet element op grond waarvan uw verklaringen als vaststaand kunnen worden beschouwd. Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De taskara's van uw vader en u zelf die u neerlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielsrelaas.

De door u voorgelegde werkdokumenten en -foto's van uw vader en de dreigbrief van de taliban werden hierboven reeds besproken. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij

IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban

die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker vervolging te vrezen door de taliban omwille van persoonlijke problemen en omwille van zijn behoren tot de groep van ‘verwesterde Afghanen’.

Wat zijn persoonlijke problemen betreft, beweert verzoeker voldoende informatie verstrekt te hebben over het werk van zijn vader. Uit zijn antwoorden blijkt, zo stelt verzoeker, dat hij diens titel kende, ‘Chief of facilities’ binnen het Afghaanse leger, dat hij weet had van diens verantwoordelijkheden, die bestonden uit het beheer van de overheidsfaciliteiten in de provincies Nangarhar, Kunar, Nuristan en Laghman én dat hij wist dat zijn vader deze functie gedurende 7 à 8 jaar had bekleed. Verzoeker geeft aan dat het begrijpelijk is dat hij, gezien zijn jonge leeftijd, niet op de hoogte is van de namen van de collega's van zijn vader. Voorts stelt verzoeker dat zijn vader niet veel over zijn werk sprak, waardoor hij niet veel details kon verschaffen.

Ook met betrekking tot de bedreigingen die zijn vader had ontvangen, meent verzoeker dat zijn verklaringen afdoende zijn. Hij wijst op de dreigtelefoon die zijn vader vier maanden voor zijn dood heeft ontvangen, op het feit dat er mogelijk andere incidenten waren geweest en op het gegeven dat zijn vader zes lijfwachten had, maar ondanks alles toch besloot om door te gaan met zijn werk. Verzoeker stelt ook dat hij gedetailleerde informatie heeft verstrekt over het tijdstip en de locatie van het incident waarbij zijn vader om het leven kwam.

Aangaande de bedreigingen die hij zelf ontving, wijst verzoeker erop dat hij 5 of 6 maanden na de dood van zijn vader een dreigbrief heeft ontvangen en dat hij 20 dagen na de dood van zijn vader een telefoontje kreeg van het ‘Islamitisch Emiraat’ waarin werd gezegd dat zijn vader werd gedood omwille van zijn samenwerking met de ‘ongelovigen’. Na de telefoon en de brief begreep verzoeker dat de bedreigingen ernstig waren en nam hij voorzorgsmaatregelen door meestal binnen te blijven. Uiteindelijk verhuisde hij met zijn familie naar het huis van zijn maternale oom, zo beweert verzoeker, nadat hij een laatste waarschuwing had ontvangen. Hij stelt ook dat hij Afghanistan twee dagen na de machtsvername verliet, hetgeen aangeeft dat hij onmiddellijk maatregelen nam om zichzelf in veiligheid te brengen.

Verzoeker levert in zijn middel kritiek op de kwaliteit van de vertaling van de tolk. Deze gebruikte zijn telefoon, zo stelt verzoeker, om woorden op te zoeken, hetgeen volgens hem wijst op een gebrek aan voorbereiding. Tijdens het gehoor had verzoeker reeds aangegeven dat hij de vertaling niet goed vond, hetgeen wijst op mogelijke vertaalproblemen. Naar het oordeel van verzoeker dient hiermee rekening te worden gehouden.

Wat de door hem neergelegde documenten betreft, is verzoeker onder verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de stukken als een begin van bewijs dienen te worden aangemerkt. Het gegeven dat vele documenten in Afghanistan vervalst zijn, betekent niet dat de neergelegde originele dreigbrieven en de enveloppe, die een centraal element vormen in zijn relaas, zonder meer opzij kunnen worden geschoven. Verzoeker stelt dat de *protection officer* hem niet had geconfronteerd met het gegeven dat deze louter op basis van algemene landeninformatie zouden worden afgewezen, terwijl deze documenten een begin van bewijs vormen.

Volgens verzoeker werd vervolgens onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, met name het feit dat hij uit een klein dorp afkomstig is, slechts tot de derde klas naar school ging, op erg jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken is en zijn familie nog in zijn dorp verblijft waar zij veel problemen hebben met de taliban. Omwille van zijn profiel kan men van hem geen gestructureerd relaas worden verwacht. Verzoeker acht de beoordeling van het CGVS subjectief en stelt dat met zijn profiel onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker pleit in dit verband voor een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad.

Verzoeker koppelt zijn vrees ook aan zijn 'verwestering'. Verzoeker wijst erop dat hij bij het instellen van onderhavig beroep Afghanistan reeds twee jaar verlaten had. Hij brengt de definitie van het begrip 'vervolgning' in herinnering en verwijst naar het rapport van Nansen van oktober 2021 betreffende de beoordeling van een 'volgend' verzoek om internationale bescherming en citeert een reeks bronnen die gewag maken van incidenten ten aanzien van terugkerende Afghanen die als 'verwesterd' worden gepercipieerd. Verzoeker haalt het rapport aan van F. STAHLMANN en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de 'gepercipieerde' verwestering bewezen werd geacht. Verzoeker stipt aan dat hij sinds twee jaar in Europa verblijft en duidelijk 'verwesterd' is omdat hij nooit Afghaanse traditionele kledij draagt, geen baard heeft en een moderne haarsnit. Verzoeker stelt dat hij volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur, hetgeen problematisch is in geval van terugkeer. Verzoeker stelt ook een openbaar facebook-profiel te hebben, waardoor hij 'gevonden' zou kunnen worden, terwijl hierover door de *protection officer* geen vragen werden gesteld. Wat de niet-zichtbare aspecten van zijn verwestering betreft, stelt verzoeker dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Hierbij stelt verzoeker afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie 'Baghlan' (*sic*), waardoor hij omwille van 'gepercipieerde' verwestering in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat zijn herkomst uit 'Baghlan' (*sic*) niet in vraag wordt gesteld maar dat de commissaris-generaal op basis van de EASO-rapporten concludeert dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De commissaris-generaal ging volgens verzoeker uit van een verkeerde lezing van de verschillende landenrapporten. Deze zijn bovendien, zo oppert verzoeker, onvoldoende betrouwbaar en onvoldoende actueel. Het is bijgevolg niet redelijk om te spreken van een daling van het aantal burgerslachtoffers, zo stelt verzoeker. Verzoeker beweert op basis van de analyse van Nansen dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 een meer significante bewijswaarde heeft dan de richtlijnen van het Europees Asielagentschap. Omwille van de heersende veiligheidssituatie zou hij in aanmerking moeten komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zo stelt verzoeker, omdat er wel degelijk een risico bestaat omwille van het willekeurige geweld.

Vervolgens oppert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de in Afghanistan heersende socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker citeert hierbij onder andere een krantenartikel uit *La Libre* van 23 maart 2022. Verzoeker stelt dat deze toestand verergerd is door de gedragingen van het taliban-regime en een direct gevolg is van de internationale sancties. Verzoeker wijst hierbij op de beperking van humanitaire hulp, de beperkte administratieve capaciteiten van de taliban, de hoge werkloosheid, het arbeidsverbod voor vrouwen, enz. Verzoeker concludeert dat dit een direct gevolg is van de beleidskeuzes van de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar een vernietigingsarrest van de Raad van maart 2022 en besluit dat hij omwille van de socio-economische crisis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een inventaris met de vermelding van 74 bronnen (Verzoekschrift, Inventaris der bronnen).

2.3. Op 18 maart 2023 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Ter terechtzitting legde verzoeker een aanvullende nota neer waaraan hij documenten in verband met zijn tewerkstelling toevoegde om zijn verwestering te bewijzen (Aanvullende nota verzoeker, 28 maart 2024). Verzoeker maakte deze stukken op 30 april 2024, ruim na de sluiting van de debatten, nogmaals via J-box over aan de Raad.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Uit de bespreking in het middel blijkt evenwel dat verzoeker de motieven kent die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen aangezien hij hieromtrent in zijn middelen inhoudelijke kritiek formuleert, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het district Behsud (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk het district Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 6 april 2022, persoonsgegevens). Verzoeker koppelt zijn vrees om gedood te worden door de taliban aan de tewerkstelling van zijn vader, die voor het Afghaanse leger zou hebben gewerkt (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 13 december 2022). Verzoeker stelde dat zijn vader werd bedreigd en op “24/02/1399” werd gedood (*Ibid.*). Verzoeker zou 6 à 7 maanden na de dood van zijn vader ook een dreigbrief hebben ontvangen, maar verklaarde dat hij toen nog niet bang was, omdat de overheid er nog was (*Ibid.*). Twee dagen na de val van de regering zou hij het land wel hebben verlaten (*Ibid.*).

5.1.3. Het kernelement van verzoekers asielrelaas is gelegen in de tewerkstelling van zijn vader bij het voormalige Afghaanse leger. Deze tewerkstelling zou er immers toe geleid hebben dat zijn vader werd gedood en dat verzoeker zelf bedreigingen ontving vanwege de taliban.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker over het meest in het oog springende vervolgingsfeit niet coherent zijn en daarenboven indruisen tegen de beschikbare landeninformatie. Het is vooreerst opvallend dat de verklaringen van verzoeker over de datum waarop zijn vader bij een bomaanslag om het leven zou zijn gekomen weinig eenduidig zijn. Zoals hierboven vermeld, verklaarde verzoeker initieel dat zijn vader overleed op “24/02/1399” (= 13 mei 2020) (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 13 december 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat de overlijdensdatum van zijn vader “23/03/1399” (= 12 juni 2020) was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 4). Daarna zei hij dat het “de maand van ramadan, de 19e” (= 12 mei 2020) was (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker verklaarde dat zijn vader naar een begrafenis ging van een lokale politiecommandant S. A. in Kuz Kunar en dat er daar een explosie plaatsvond waarbij 100 tot 120 werden gedood, waarbij zijn vader – zo stipt verzoeker aan – het hoofddoel was (*Ibid.*, p. 14-15). Verzoeker zou dit te weten zijn gekomen door een dreigtelefoon van het ‘Islamitisch Emiraat’ die hij 20 dagen na de dood van zijn vader ontving, waarbij werd gezegd dat ze zijn vader naar de hel hebben gestuurd omdat deze voor de ‘ongelovigen’ werkte (*Ibid.*). Verzoeker bestempelt de bomaanslag, waarbij zijn vader om het leven kwam, als een aanslag van de taliban waarbij zijn vader het hoofddoel was (*Ibid.*, p. 14-15). De verklaringen van verzoeker stemmen echter niet overeen met de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat de zelfmoordaanslag tijdens een begrafenis van een politiecommandant in het district Kuz Kunar waaraan verzoeker refereert, enkele tientallen dodelijke slachtoffers maakte, waaronder enkele hoogwaardigheidsbekleders van de voormalige overheid (AD, stuk 6, Landeninformatie, Wikipedia, May 2020 Afghanistan attacks; Voice of America, Afghan Funeral Bombing, Hospital Raid Kills Dozens, 12 mei 2020). Nergens wordt echter vermeld dat deze aanslag een gericht karakter had, laat staan dat verzoekers vader hiervan het doelwit zou zijn (*Ibid.*). De aanslag werd overigens uitdrukkelijk werd opgeëist door ISKP - hoewel onzekerheid bestaat over de reële verantwoordelijkheid - en kaderde in een ganse reeks bloedige terreuraanslagen die in 2020 in Afghanistan werden gepleegd rond de periode van de ramadan (*Ibid.*). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat hij hierover gedetailleerde informatie zou hebben verstrekt. Het is opmerkelijk dat verzoeker zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat ISKP de aanslag opeiste, maar dat er discussie bestaat over de werkelijke verantwoordelijkheid. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet over meer gedetailleerde informatie beschikt over de aanslag, waarvan zijn vader naar zijn zeggen een specifiek doelwit was, terwijl dit geweldsincident behoorlijk gemediatiseerd is en redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker bovengemiddeld geïnteresseerd is in de omstandigheden waarin zijn vader het leven liet. De beperkte kennis van verzoeker doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.1.4. Daarnaast beweert verzoeker in zijn middel dat hij wél voldoende informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt inderdaad dat verzoeker een aantal

formele gegevens meedeelde, zoals de titel van zijn vader, de plaats en de duur van zijn tewerkstelling, maar helemaal niet bij machte bleek om concreet toe te lichten wat het takenpakket was van een 'Chief of Facilities' of hoe een werkdag van zijn vader precies verliep (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 6-7). Verzoeker stelde enkel dat het *"zijn verantwoordelijkheid was om overheidsgrond te houden zodat niemand anders het kan gebruiken of nemen"* (*Ibid.*, p. 7), maar het is volstrekt onduidelijk wat hiermee precies wordt bedoeld in een militaire context. Verzoeker zei letterlijk: *"Hij was de chief of facilities. Hij ging 's ochtends naar zijn werk en kwam terug in de namiddag. Zijn lijfwachten waren samen met hem. Dat is alle informatie die ik heb."* (*Ibid.*, p. 8). Hoewel zijn vader gedurende 16 of 17 jaar voor de overheid had gewerkt en gedurende 7 à 8 jaar 'Chief of Facilities' bij het Afghaanse nationale leger was (*Ibid.*, p. 7), laten de verklaringen van verzoeker niet toe de functie van zijn vader precies in te schatten. Verzoeker stelde ook dat zijn vader verantwoordelijk was voor de westelijke zone (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 6), terwijl hij in zijn middel een aantal provincies opsomt, die in het oosten van Afghanistan zijn gelegen. Bovendien wordt in de vertaling van het aanwervingsdocument van zijn vader (AD, stuk 5, Documenten, werkcertificaten en documenten, 'transfer of an officer') de *"eastern zone"* vermeld als gebied waarvoor de betrokkene verantwoordelijk is. Zijn vader zou nooit iets verteld hebben over zijn werk, hoewel hij dagelijks naar huis kwam (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 7). Verzoeker kon, behoudens de chauffeur, geen enkele collega van zijn vader noemen (*Ibid.*). Verzoeker legde een aantal foto's neer van zijn vader in verschillende settings (AD, stuk 5, Documenten, foto's vader tewerkstelling), maar kan bij de beelden nauwelijks toelichting geven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 12). Er blijkt trouwens geen enkele foto voorhanden te zijn waarop hij samen met zijn vader afgebeeld is. De uiterst summiere kennis over het werk van zijn vader grenst aan desinteresse en doet twifelen aan het waarachtig karakter van verzoekers verklaringen. Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker over de job van zijn vader, die uiteindelijk de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, achteraf nooit nadere informatie had ingewonnen bij zijn moeder (*Ibid.*, p. 8).

5.1.5. Vervolgens kan verzoeker blijkens het administratief dossier evenmin duiding verschaffen bij de documenten die hij neerlegt over de tewerkstelling van zijn vader (AD, stuk 5, Documenten, werkbadge vader, werkcertificaten en documenten). Zo kan hij geen toelichting geven bij het *"Commanders' Incentive Program"*, hoewel hij hiervan een kaart voorlegt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 10). Verzoeker verklaarde ook dat hij een document neerlegde betreffende een militaire training die zijn vader zou hebben gevolgd (*Ibid.*, p. 11), maar bij nader inzien blijkt het om een certificaat van een opleiding Business Management te gaan van 5 januari 2006 in het kader van een demobilisatie-programma (AD, stuk 5, Documenten, werkcertificaten). Het is trouwens opvallend dat verzoeker geen recente documenten neerlegt betreffende de tewerkstelling van zijn vader. Het standpunt van verzoeker in zijn middel dat de neergelegde documenten als een begin van bewijs dienen te worden beschouwd, gaat enkel op indien ze de verklaringen van verzoeker ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het gegeven dat verzoeker ook enkele documenten neerlegde waaruit duidelijk blijkt dat zijn vader gepensioneerd was (*Ibid.*), hoewel hij aanvankelijk uitdrukkelijk bevestigde dat zijn vader gewerkt had tot aan zijn dood (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 11). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid trachtte verzoeker deze te rechtvaardigen door uit te leggen dat zijn vader, die een hoge functie bekleedde, een pensioenkaart kreeg zodat hij, in geval van problemen met de taliban, kon laten uitschijnen dat hij reeds gepensioneerd was en niet zou worden lastiggevallen (*Ibid.*, p. 13). Het is evenwel volslagen ongeloofwaardig dat de voormalige Afghaanse overheid (valse) pensioenkaarten zou uitreiken aan actieve beroepsmilitairen zodat deze zich in geval van confrontaties met de taliban de kaarten als een smoesje kunnen gebruiken om verder met rust gelaten te worden. Een en ander doet ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse leger in haar geheel, en bij het recent karakter van deze tewerkstelling in het bijzonder. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de neergelegde documenten louter zouden worden afgewezen op basis van de algemene landeninformatie. Vermits er in de landeninformatie op wordt gewezen dat de authenticiteit van Afghaanse documenten geenszins kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021) kunnen deze stukken enkel als een begin van bewijs worden aanzien indien zij hand in hand gaan met duidelijke en coherente verklaringen.

5.1.6. Verzoeker baseert zich in zijn middel onder andere op zijn lage leeftijd en zijn profiel ter verschoning van zijn gebrek aan kennis over de tewerkstelling van zijn vader, maar hij kan op dit punt ook niet overtuigen. Luidens zijn verklaringen zou zijn vader hebben gewerkt tot aan zijn overlijden, dat in mei 2020 wordt gesitueerd. Verzoeker was op dat ogenblik reeds ongeveer 18 jaar oud, zodat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij dienaangaande over een gedegen kennis beschikt of zich hierover minstens naderhand grondig informeert. Hij baseert zich ook op zijn profiel van dorpeling en zijn laaggeschooldheid waardoor van hem geen gestructureerd relaas zou kunnen worden verwacht. Er werden hem nochtans geen ingewikkelde kennisvragen gesteld en er werd enkel van hem verlangd dat hij doorleefde verklaringen zou afleggen over het werk van zijn vader als beroepsmilitair bij het voormalige Afghaanse leger. De

tewerkstelling van zijn vader vormt, zoals gezegd, de rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Gelet op de vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van de (recente) tewerkstelling van zijn vader, kan ook geen geloof worden gehecht aan de dreigtelefoons die zijn vader zou hebben ontvangen, noch aan het feit dat zijn vader een doelwit zou zijn geweest bij de aanslag die op 12 mei 2020 in het district Kuz Kunar werd gepleegd. Omwille van de ongeloofwaardigheid van het wedervaren van zijn vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waarvan verzoeker zelf beweerde het slachtoffer te zijn.

5.1.7. Verzoeker herhaalt in zijn middel dat hij 20 dagen na de dood van zijn vader een telefoontje kreeg van het 'Islamitisch Emiraat' (taliban) en 5 à 6 maanden later een dreigbrief van de taliban ontving. Aangezien blijkens de beschikbare landeninformatie de taliban, bij monde van hun woordvoerder in Qatar de verantwoordelijkheid voor de zelfmoordaanslag op de begrafenis in mei 2020 uitdrukkelijk afwezen en deze als 'gruwelijk' omschreven (AD, stuk 6, Landeninformatie, Wikipedia, May 2020 Afghanistan attacks; Voice of America, Afghan Funeral Bombing, Hospital Raid Kills Dozens, 12 mei 2020), is het volstrekt onaannemelijk dat de taliban in hun dreigbrief (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban) die enkele maanden later aan verzoeker werd bezorgd deze aanslag wél zouden opeisen en ermee dreigen verzoeker te doden als hij zich niet bij hen zou aansluiten. In zijn middel gaat verzoeker trouwens nergens in op de overweging van de commissaris-generaal dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de taliban geprobeerd zouden hebben om verzoeker met geweld te rekruteren voor de jihad (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 16-19), indruist tegen de beschikbare landeninformatie. Verzoeker is er niet in geslaagd de vaststellingen van de commissaris-generaal, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn relaas blijkt, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De gedane vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de voorgehouden bedreigingen door de taliban, die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Gelet op het ontbreken van bewijskrachtige elementen en zijn weinig aannemelijke verklaringen van verzoeker staat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker op losse schroeven waardoor niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker geen beroep doen op het voordeel van de twijfel.

5.1.8. Terloops levert verzoeker in zijn middel kritiek op de vertalingen van de tolk, maar hij illustreert zijn kritiek niet met concrete voorbeelden van termen die hij zou hebben gebruikt die niet juist zouden zijn vertaald. De Raad meent dat het opzoeken van de correcte vertaling van een bepaalde term op de telefoon, eerder een signaal vormt dat de tolk de nodige inspanningen wil leveren om vertaalfouten zoveel mogelijk te vermijden en niet blindelings vertrouwt op zijn parate kennis.

5.1.9. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan zijn 'gepercipieerde' verwestering, dient te worden aangestipt dat verzoeker dit voor het eerst in het kader van een theoretische uiteenzetting in zijn middel over de risico's in geval van terugkeer naar voor brengt.

Verzoeker stelt in zijn middel dat hij reeds twee jaar in Europa verbleven heeft, geen traditionele kledij draagt en volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur en daardoor vervolging riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

"Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd

worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”

De Raad stipt aan dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft aangeleverd van zijn beweerde integratie in de Westerse cultuur. Daargelaten de vraag of jonge verwesterde Afghanen als een specifieke sociale groep kunnen worden aangemerkt in de zin van de vluchtelingendefinitie, toont verzoeker niet aan dat hij als ‘verwesterd’ kan worden aangemerkt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker zichzelf als moslim bestempelt (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 6 april 2022, persoonsgegevens). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog frequent contact heeft met zijn familie, in het bijzonder met zijn broer en zijn moeder (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 juni 2023, p. 8). Verzoeker beschikt dus over een familiaal netwerk dat zijn re-integratie in geval van terugkeer vergemakkelijkt.

Verzoeker leverde ter terechtzitting bij zijn aanvullende nota documenten aan in verband met zijn tewerkstelling via een uitzendkantoor in België (Aanvullende nota verzoeker, 28 maart 2024). Het gegeven dat verzoeker hier tewerkgesteld is, is uiteraard lovenswaardig maar hij toont daarmee niet aan dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onmogelijk opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt, waardoor hij op die grond niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

5.1.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde doodsb bedreigingen vanwege de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader of omwille van 'gepercipieerde verwestering'.

5.2.4. In zijn middel beroept verzoeker zich op de heersende socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat hij om die reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU. Er moet voor de uitlegging van deze bepaling, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022, waaruit verzoeker uitgebreid citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren' vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 concludeert de verwerende partij *"dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan."*

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ondanks een eventuele verstrenging van de beleidskeuzes van de taliban, blijken de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge

voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming omwille van de socio-economische toestand in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.5. Waar verzoeker zich beroept op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zonder aan te tonen dat hij specifiek wordt geviséerd, doelt hij op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt bij zijn betoog omtrent de veiligheidssituatie echter uit te gaan van onjuiste gegevens. Zo stelt hij dat hij afkomstig zou zijn uit Baghlan en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zou concluderen dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De Raad stelt echter op basis van de gegevens uit het administratief dossier vast dat verzoeker steeds gewoond heeft in het dorp Qala-e-Jungal in het district in het district Behsud in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, verklaring DVZ, 6 april 2022, persoonsgegevens) en niet uit de provincie Baghlan. Daarnaast is er in de bestreden beslissing nergens sprake van de provincie Nangarhar als intern vestigingsalternatief.

In zoverre verzoeker de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar problematisch acht en hiervoor verwijst naar veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden, dient te worden aangestipt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 18 maart op meer recente landeninformatie is gesteund. Hierin wordt onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging genomen. De commissaris-generaal stelt dat *“de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk*

doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Specifiek betreffende de provincie Nangarhar wordt in de EUAA Country Guidance van januari 2023 inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, gesteld dat Nangarhar een bolwerk is van ISKP waardoor er sprake is van gericht geweld vanwege ISKP tegen de taliban en burgers enerzijds of vanwege de taliban tegen (vermeende) ISKP-militanten anderzijds, maar dat er slechts in beperkte mate van willekeurig geweld plaatsvindt waarvan burgers louter door hun aanwezigheid in deze provincie het slachtoffer worden. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat dit (willekeurige) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot 48/7 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht waardoor er sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN